Parašė Vidas Vilčinskas
Penktadienis, 05 Spalis 2012 20:34

Artėjantis antradienis jau prieš kelias dienas dvelkė rodos visą Vilnių kutenančiu vakario vėjo atneštu žuvies kvapu. Pirmadienio vakaras – kelionėn. Maloni kompanija. Kvapą užimantis jaudulys net kelis mėnesius nemačius savojo laivo. Raseiniuose jį prisikabiname. Agluonėnuose „užsitariname“ beveik tūkstančiu naktinių. Pirmyn! Pirmyn! Pirmyn..... Tas Valentinas, rodos, taip vangiai tą gazą spaudžia... Septynios – mes ant Marių kranto. Greičiau... greičiau... greičiau....

Marios kiek piktokos, tačiau sukalbamos. Tik vanduo labai drumstas. Pliaupia lietus, kuris mus taip ir maudė iki pat pavakario. Su 25HP per 10 min ant akmenų atsiduriame. Nuleidžiame. Tyla. Laukiame. Tyla. Pusvalandis – tyla. Po to Valentinas porelę išprašo, tačiau į juos žiūrint verkti norisi. Ir vėl tyla. Valanda tyla. Koks verslo planas? Nusprendžiame prie Atmatos žiočių nulėkti. Moment ir ten. Tyla. Pereiname kitur. Tyla. Staiga mūsų smegenų vingiais pradeda prasikalti mintis, kad stovime ant lašišų migravimo tako ir greičiausiai brakonieriaujame. Išsigąstame ir varome iš ten kol nepagavo.

Valentinas turįs kažkokius taškus šalia Ventės rago, kur gyliai staiga pereina iš 4m į 2,5m. Sako – juodas akmenynas. Moment ir ten. Dugnas tikrai labai gražus. Akmenys kaip kupetos. Kerplėšų ir visokio brudo - devynios galybės. Sėdame. Pusvalandis – anei krebšt. Paeiname

kelis šimtus metrų – vėl tyla. Ką daryti?

Valentinas sakąs, kad pačioje pradžioje mes ne ant pačių akmenų, bet kiek šone buvome. Davai, sako, varom pabandyti ant pačios akmenų seklumos. Tikra tiesa. Ta mūsų vieta šalia akmenų. Gylis ten apie 4,8m. Bet visuomet ten puikiai kibdavo. Pora šimtų ešeriokų per dieną ten vienas juokas būdavo. Kai gerai kibdavo ir po 400 pagaudavome.

Ieškome tos akmenų seklumos. Greit ir 3 ir 2,5m randame. Bandome. Ilgai nekimba, bet po kiek laiko vienas – kitas pasišiaušėlis pasirodo. Tačiau rezultatai vis vien labai prasti.

Pereiname į kitą seklumos pusę arčiau Preilos. Beveik 5 metrai. Nekimba. Tačiau plaukdamas įsidėmėjau, kad ant 3,80m labai gražus dugnas buvo. Einame ten. Pirmi kibimai. Ir kimba visai neprastai. Ešeriokai nedideli – apie 150-200gr, tačiau yra judėjimas. Nudreifuojam kokius 500m, pagilėja ir kibimas liaunasi. Užplaukiam iš naujo. Vėl kimba. Užplaukiam kairiau. Kimba. Dešiniau – vėl yra. Per kokias penkias valandas koks 50 ešeriokų. Palaukti kibimo reikia, tačiau nors kokia gyvybė. Bet aiškiai matosi, kad žuvis labai neaktyvi. Galop nusistatome beveik

kilometro dydžio zoną, kurioje tikrai, bet gan prastai kimba. Artėjant vakarui mus pradeda linksminti vis dažniau stambesni, nei 200gr pasirodantys. Saulei leidžiantis Valentinas porą tikrų monstrų įkabina. Dar pora nueina. Atsikabina. Mano rezultatai grobio stambumu nepuošia.

Nakvynė, sriubytė, rezultatų aptarimas. Laivo net netraukiame iš vandens. Miegutis, ir iš ryto po pusryčių vėl virpančia širdimi lekiame. Dabar jau žinome kur. Pakeliui mūsų dėmesį ant vandens patraukia visa banda kormoranų. Ką gi jie ten veikia? Juk maitinasi tai žuvimi. Pabandome nuleisti ten . Keista, tačiau nieko.

Vėl atsiduriame ant mūsų puikiojo kilometro. Kibimai prasideda iškart. Tiesiog širdis dainuoja išlupus vieną, antrą, trečią tikrai didelius ešerius. Valentinas – nelaimėlis. Jis pakerta tikrus banginius. Tempia tempia ir palei valtį jam atsikabina. Tik kupros pasirodo. Ir tokie, kad ohoho... Taip per valandą jam gal kokie keturi atsikabina. Man tokios bėdos nėra ir aš kokį penketą stambesnių įridenu valtin. Kimba gan neprastai, tačiau stebuklu to nepavadinsi.

Visą rytą akis mazolina susispietęs tuntas laivelių Nidos kryptimi. Valentinas nerimsta, kad gal reiktų ir ten patikrinti. Ką gi. Nesunku. Nučiuožiame. Gylis apie 4,6m. Keista, kad tokiame dideliame gylyje gaudo. Bet nejau jie čia veltui sėdi. Nuleidžiame. Po 10 min vienas yra. Paskui dar vienas. Ir dar ir dar ir dar. Ir čia yra stambesnių. Valentinui tradiciškai jie vėl atsikabina. Aš traukiu vieną po kito su nedideliais pertrūkiais.

Popiet kaimynai pradeda skirstytis. Kibimas aprimsta. Kartais kokį neūžaugą ištraukiame. Laukiame vakarinio. Deja, vakar dienos scenarijus nepasikartojo ir taip jo ir nebuvo. Oras – giedra ir gan šilta. Vakariniai kibimai būna ne visuomet. Patirtis rodo, kad dažniau NE nei TAIP.

Dviejų dienų rezultatai: 140 ešerių plius aš dar apie 40, manau, paleidau. 69 mažiukai. 56 vidutiniokai (200-250gr). 15 dičkių. Du iš jų perkopė 500gr. Na ir visi tie, kurie nuėjo, aiškiai buvo virš 500gr.

Išvados: kiek pavėlavome su ešerių žūkle. Pikas buvo apie rugsėjo vidurį. Dabar vanduo tik +13C. Gegužę pasitaisysime. Ešeriai šiemet nėra blogo kontingento. Labai daug tokių apie 200-250gr. Nedaug mažiukų. Daug tokių po 400gr. Jiems kitąmet bus 500gr. O tiems mažesniesiems bus 250-300gr. Bus labai šaunu.

Geros kloties

Vidas Vilčinskas